

Dor mi-e, Doamne...

*Poetului Constantin Ghiniță
in memoriam*

Maica mea, limbă română,
pântec vârtoșit de Har –
dor mi-e, Doamne, să rămână
zariște de gând polar,

Unde-și pierd poezii noaptea
să exulte și să cânte,
când și-ascund în taină partea
într-o groapă, măi pământ!

Văzui ceru-ntre lumine
flagelat de stele coapte
cum te cheamă, Constantine,
cum te jinduie a moarte.

Ci, visatu-te-am pe-o ziură
cum vorbeai cu pasul rar;
eu băteam grâu-ntr-o piură,
tu plecai în funerar.

Că, aveai vestmânt de iarbă
și doineai în evanghelii;
eu plângeam pe stinsa-ți harpă
și dam lacrimă cernelii...

Aveai limba lui Esop
iar în suflet – stup de miere;
pe Mitică-al lui Pricop
dacă-l vezi, și vin îți cere,

Spune-i că mi-e dor de el
și-o să facem o „băută”;
că-i trimit un cânt rebel
cât un bocet de-alăută.

Maica mea, limbă română,
pântec vârtoșit de Har –
dor mi-e, Doamne, să rămână
zariște de gând polar...

Ploiești, 7 ianuarie 2009